

СУТЬ ПРАВОГО УХИЛУ В ПАРТІІ.

Кожна політична боротьба — це вияв класової боротьби; кожні серйозні політичні висловлювання відбивають класові суперечності.

Кожний ухил від основної лінії партії всередині однієї партії не є ще посьмь закличене, не є ще оформлений політичний напрям, що протиставляється політичній лінії партії, але разом з тим він є початок оформлення такого напрямку. Тому кожен ухил, крім в собі небезпеку перетворення в самостійну політичну партію, фракцію або групу, що репрезентує інтереси іншої класи.

От чому більшовицька партія кожного року, коли в її лавах виявляється ухил від основної ленінської лінії, перш ніж викриває класовий зміст даного ухилу, виявляє змисл яких антипролетарських соціальних груп на окремі елементи партії, відбиває він і ризикує боротьби проти ризиків антипролетарських ухилів.

Основні напрями, що являють собою відхилення від революційної марксистської теорії її тактики, які є в міжнародному робітничому русі, це з одного боку, отвертий опортунізм, а з другого — дрібно-буржуазний ревізіонізм (анархо-синдикалізм, анархо-соціалізм, “ліві” то-що). Форми і відтінки кожного з цих відхилень від революційного марксізму бувають різні в різних країнах і в різних історичних періодах, залежно від цілого ряду обставин, але все таки відхилення обов’язково характеризуються своїм дрібно-буржуазним змістом. Революційному марксізму доводиться провадити в міжнародному робітничому русі боротьбу на два фронти.

Більшовизм зростає в боротьбі на два фронти: з одного боку проти опортунізму і угодовства, з другого проти дрібно-буржуазної “революційності”, що приховує свою дрібно-буржуазну суть під революційною “лівою” фразою. Провадячи боротьбу і проти отвертого опортунізму, і проти “лівих”, більшовизм вбачає інші, як і давніше, головну небезпеку в отвертому опортунізмі, який, як казав Ленін, “був, природно, головний ворог більшовизму в середині робітничого руху. Цей ворог і залишається головним в міжнародному масштабі. Цьому ворогові більшовизм приділяв і приділяє найбільше уваги” (Ленін, том 17, стор. 124).

Листогадовий пленум ЦК ВКП визнав за потрібне для партії і її партійних провадців боротьбу на два фронти: проти правого, отвертого опортуністичного ухилу і проти “лівого” троцькістського ухилу, підкресливши особливу потребу даного моменту рішучої і розгорненої боротьби проти правого ухилу та примиренського ставлення до нього.

Коріння всіх ухилів, що були в більшовицькій партії, і “лівих” і правих, криється в дрібно-буржуазній стихії, в її впливі на окремі групи робітничої класи та на окремі елементи партії. Всі ухили, що

ухили в ВКП і пояснює те, на перший погляд, незрозуміле явище, що “ліві” і праві дуже легко б’ються і об’єднуються для спільної боротьби проти пролетарської ленінської партії.

Природа ухилів у ВКП, як ухилів дрібно-буржуазних, пояснює те, що вони виникають і виявляються завжди в періоди, коли перед робітничою класою і його партією виникають труднощі.

Правий вівтерто-опортуністичний ухил, що тепер оформлюється в нашій партії, виник під впливом труднощів реконструктивного періоду, труднощів, зв’язаних з переходом робітничої класи СРСР на новий вищий шабель соціалістичного будівництва.

Дрібно-буржуазна опортуністична суть правого ухилу виявляється в таких характеристиках його рисах:

1. Правий ухил за свою вихідну засаду має зневагу і можливість успішного соціалістичного будівництва в нашій країні та недооцінку наших можливостей щодо соціалістичного будівництва. З цього зневаги і недооцінки випливає низка конкретних пропозицій представників правого ухилу: послабити темп індустріалізації, припинити агітацію комуністів на соціалістичну перебудову сільського господарства, послабити монополізований торговлі й т. ін.

2. Зневага і будівничий соціалізму впливає і зневага в сили пролетаріату і його партії. Звідси побововання настанови робітничої класи на капіталістичні елементи міста і села; звідси і побововання розгорненої боротьби з бюрократизмом,

побововання самокритики.

3. Для правого ухилу характерне нерозуміння значіння пролетарського керівництва в спільній робітничій класі й селянства. Ленін писав:

“Під погодженням між робітничою класою і селянством можна розуміти що завгодно. Коли не мати на увазі, що погодження з погляду робітничої класи лише тоді принудиме, правдиве й принципово можливе, коли воно підтримує диктатуру робітничої класи і є одним із заходів, скерованих на знищення класів, то формула погодження робітничої класи з селянством, звісно, залишається формулою, яку всі вороги радянської влади й усі вороги диктатури у своїх поглядах і провадстві” (Ленін, том XVIII, част. I, стор. 257).

Боротьба проти правого ухилу передбачає і потребу боротьби проти примиренства. Кожне примиренство до того чи іншого ухилу в лавах партії означає або брак у примиренстві чіткої політичної лінії, або таємну згоду з даним ухилом, згоду, яку чомусь не визнають отверто, або ж, навпаки, виявляє звичайну обивательську байдужість і терпимість до всіх антиленінських тенденцій. Партія повинна рішуче боротися і проти обивательської байдужості серед своїх членів і проти нечіткості політичної лінії, або проти прихованого правого ухилу.

Рішуча і нещадна боротьба проти правого ухилу та примиренства до нього аж ніяк не повинна послаблювати боротьбу проти “лівого” троцькістського ухилу та примиренства до нього.

Д. Пучков.

Тисячі одурених.

(Лист англійського гірника з Канади.)

Дорога дружино і мні діти! Я дуже добре знаю, що лист без кількох фунтів, порадує вас тільки наполовину, бо найбільше зима, а за 3 роки безробіття ви добре такі обнесились, і охляли. Панове опікуни не такі вже приємні і щедрі, але хто-б міг подумати, що з наших страждань ще раз — котрий це раз? — так ганебно знущатимуться.

Роскажу вам усе, як було і є, хоча я й сам незаробив після цього листа грошей. — Так дорогий мій, я повертаю до Понтіапріда, — я хочу, щоб ви і все місто як-найшвидше знали правду.

На пароплаві “Аврамія”, який, як ви добре пам’ятаєте, ми відплили з Сент-Гемтона 10. серпня 1928 р., нам було, правду сказати, досить весело, Тісно, але весело. По-перше, перед нами мріяли золоті береги землі обіцяної — Канади! Далі — дробалась компанія хорощих хлопців. Усіх нас було шість із тисяча. Годували не погано. Ми тільки те й робили на палубі, що галасували, влаштували навіть метч-бокс. Розміяли кістки після вугільної кіптивні й порохи, що їх з півтори лягли на наші ляги.

Але ось ми в Квебеку, по той бік океану, на 8-ий день мандрівки. Ми не маємо часу розглядати місто, та признається, це до того нам було — треба проїхати залізницею 1,500 кілометрів, куди нас послала наша адміністрація. Канада зустріла нас неприязню. По дорозі, де-б ми не зупинились, торговці, побачивши наповні тисячі голодних, збільшували ціни вдвоє. А життя тут і без того не дешево. Я забув сказати: на дорогу дали нам по 15 доларів на чоловіка та по томовиків нового заповіту — для тіла й душі.

Іхали ми у тигарових вагонах. На невеличкій станції Корейн трапився, як кажуть, перший “інцидент”. Річ у тім, що де-далі, то вперше ширялись чутки, що ми одержуватимемо по 2 долари дено замість 5-ти, що їх обіцяв Боддвін. Хлопці хвилювалися. Відкілясь з’явилась кішка поліції, замігали дубинки й револьвери і наряд, заспокоївшись, — хоч де хоч заспокоївшись під рушницею — поїзз назад у вагони. Пістятю кожен вагон супроводили два поліцаї.

Аж ось ми у Вінніпегу. Оточени кіновою поліцією, ми пройшли, мов арештовані, до “біогра найманців” в центрі міста. Там нам дали проїзди білетів — кому куди призначено. Мій поїзд — Західний, мав відійти тільки завтра вранці. Нічліг у місті коштує один долар. Не про нашу кешню. — Шо-ж, пішли ми, чоловіка 80, що призначені були на Захід, за місто подихати свіжим повітрям. “До міста, — сказали нам, не приходьте, а то відразу заберемо за волючтво”.

Поїхали. Найгірші побововання справдилися. Приїхавши до міста, ми переконалися в головному і, дорогої мої, у найстрашнішому: нас заманили сюди, щоб зменшити заробітну плату місцевим робітникам.

Вставав я там о 4-ій год. ранку. Насамперед треба було нагородувати, напоїти розсудати 16 коней і почистити стайню. Після сніданку — в поле до самої ночі! Туди нам приносили їсти. Смертельно втомлений я лягав на солому в кудні о 9-ій год. після 16 год. праці. А хазяїн ходив і нарікав, що ледачий у нього наймит. За тиждень він звільнив мене, заплативши 8 доларів. Він сказав, що я непридатний. Пішли ми з такими-ж двома, як я, “невдахами” на станцію. Підходить до нас фармер, що живе по сусідству — оглядає лика:

— Так, — каже, — нещасні,

за 3 роки тиняючись без діла розучились працювати. Мені Пітер казав, але я візьму вас до себе, шкода хороших людей, та дам вам, щоб не було кривди, по одному долару дено.

У мене руки так і затремтіли. А кулаки стиснулись. Ми відвернулися від “добродійця”. Згадали кожний про рідних, що чекають допомоги в нещасних квартирах і сльози відступили до горла від безсилої злоби.

Вирішили їхати до Вінніпегу. У мене залишилось після купівлі білету 75 центів, у обох моїх приятелів разом шість близько 40 центів. У Вінніпегу в бюрі ми знову зустріли наших хлопців, кілька сот чоловіків — одних прогналі фармери за бунтівливий характер, інших утікали сами. У бюрі нам сказали, що ледарям потурати не будуть. Увечері пішли ми до ночліжки “армії порятунку”. Але двері були зачинені: місць немає. Почували знову за містом, у полі, добре, що не було дощу і було тепло.

Довго трусилась ми у вагонтарних вагонах, по різних станціях, шукаючи роботи, деки не прибули на станцію Кей-роуель. Тут ми прийшли усе до магістрату і заявили, що три дні нічого не їли. Коли міський голова з лашонком в грудях сказав, що нас не запрошував сюди і запропонував нам іти до біса, — ми закричали і кулаки наші піднялись угору.

Так ми одержали, нарешті, їду, і пічліг. Ми й не помітили, як нас оточив великий загін

поліції. 30 днів примусових робіт за бешкет, так наказав шериф.

Але нам пощастило: за тиждень газети почали про нас писати. У справу втрутився британський консул. Надійшла телеграма і нас звільнили.

Нам дали білету до Монреалю. Пріорідаючи повз Торонто, ми бачили великий плакат: “Англійських наймитів просимо проїжджати далі”.

Тепер я в Монреалі. Жду своєї черги, поки одішлють до дому. І почувави себе, як побитий собака. Я запитує себе: хто побив?

Тепер ясно. Бив Боддвін, а різки подавав МекДоналд.

До швидкого та, на жаль, мало радяного побачення.

Ваш Джеймс Трент.

ВСЕУКРАЇНСЬКА ХУДОЖНЯ ЮВІЛЕЙНА ВИСТАВА.

За час від 7-го листопада 1927 року до 30. серпня 1928 року виставу “10 років Жовтня” відвідало:

Харків — 40,000, Київ — 59,000, Одеса — 39,000, Дніпропетровське — 15,000, Луганське — 2,000, Сталіно — 7,024, Макієвка — (угляна колонія “Софія”) — 5,024 та в Маріуполі біля 9,000 осіб.

За соціальним станом виставу відвідало: робітників — 101,137 (де входять 40,000 відвідувань Харкова), службовців — (екскурсії) — 15,000, селян — 533, студентів (разом з художніми ВНШ-ами) — біля 20,000, школярів — 14,795 (трудшколи), нервопоармієвців — 4,966, померлих (екскурсії) — 277, ризиків представників — 1,000 осіб, решта це “інші” та не зисовані.

ПЕТЛЮРІВСЬКІ ПРОСВІТИ НА ВОЛИНІ.

Від якогось часу заворушились скрізь на Волині українські хруні — “регіоналісти”. Головно в Луцьку, Рівному та Ковлі атака пішла повним розгоном. Вони хочуть опанувати все, що тільки владється, щоб потім зробити з українського народу, а головню з селян, щось в роді “пожондних русінуф”.

Ці панки, головню петлюрівські емігранти, яких влада дуже вміло порозсаджувала на Волині, поставили (!) згодом лавники і вшебурмістрами та всіма силами почали вести юдину роботу. Першу атаку повели на Просвіти, кооперацию та на поодинокі громадські діячі. Що це не прощене збогівське понаисувало на Луцьку, Ковельську, Рівненську та Дубенську Просвіти — знає хіба Петро Певний (редактор “Укр. Ниви”). В останньому часі стала присікати “Укр. Нива” й до Острійської та Горохівської Просвіт. Коли замало було ще доносів цим панкам, тоді вони почали закладати собі конкурентні товариства, хоча ти тим переконали владу, що Просвіти, провадять політику, а вони (себто петлюріяда) аполітичні.

З тих то зглядів заложили собі в Ковлі “Основу”, яка складається в більшості з емігрантів, що ніколи не були членами Просвіти. На чолі цієї фашистсько-петлюрівської інституції станув др. Пирогов, одначе основоположником її і головним мотором є вшебурмістр, “регіоналіст” др. Барченко. За наклепами ризиків людей з цієї “Основи”, які вневияли владу, що Просвіти до політика, слідувало закриття ковельської Просвіти. Вправді цей “політик” не доказано і влада закрила Просвіту будь-то би за те, що до Просвіт приймаємо неповнолітніх.

По якійсь часі безділя і мертвечини внесено до воевідства новий статут для всіх Просвіт на Волині. Про затвердження того статуту досі нема ні слуху, ні духу. Воевід-

ЗАБОРНА РОБІТНИЧИХ ДЕМОНСТРАЦІЙ У КАСЕЛІ.

Через демонстрації безробітних у Каселі, в Німеччині, підчас яких останніми часами відбувалися сутички з поліцією, начальник поліції заборонив усі мітинги й демонстрації під відкритим небом.

Товариші! Відновляйте передплату на “Укр. Роб. Вісти”!

Відносини між Злученими Державами й Великою Британією загострюються. (Карикатура в харківському “Комуністі”.)

3 НАГОДИ РОБ.-ФАРМ. З’ІЗДІВ!

ДРАМАТИЧНИЙ ГУРТКОК ВІДЛІЛУ ТУРФДІМ У ВІННІПЕГУ

відіграє

В СУБОТУ, 2-ГО ЛЮТОГО 1929 Р. В САЛІ УКР. РОБО. ДОМУ

велику трагедію на 5 дій Віктора Гюго

Король бавиться

В цій трагедії славний на північній французійській письменник Віктор Гюго представив два світи: рослушту аристократію і чесну, чисту бідноту. Безжурний, могутній король Франції-1 нещасний, скривджений навіть природою блазень, що повинен кожної хвилини веселити короля. А російська аристократія! Всі оті графи і герцоги, баронеси і князівки! На них золотом ткано одіна, але під однією брудні душі.

До постановки цієї сильної трагедії збудовано спеціальні декорації, одержано потрібні костюми, вивчено окремий білет — таїні аристократичної молоді.

ПОЧАТОК ТОЧНО В ГОДИНІ 8.30 ВЕЧЕРОМ.

ШНИ МІСЦЬ: 50, 40 І 25 ЦЕНТІВ.

Тикети замовляйте найшвидше, бо вже тепер їх розскуповують. Не нарікайте-ж опісля, що для вас не буде місця, як не постараетесь заздалегідь набути тикети.

В НЕДІЛЮ, 3-ГО ЛЮТОГО 1929 Р.

ВЕЛИКИЙ КОНЦЕРТ ДЛЯ МОЛОДІ

Виступить: симфонічна оркестра відлділу ТУРФДІМ, хор учнів Української Робітничої Діточої Школи, третя група Мандалінової Діточої Оркестри і інші.

ПОЧАТОК В 2-Й ГОДИНІ ПОПОЛУДНІ.

ВСТУП ЗА ДОБРОВІЛЬНИМИ ДАТКАМИ!

Діти і взагалі молоді, повинні найчисленніше прийти на цей гарний концерт, бо ввечері їм тяжко буде дістатися до салі. На концерт можуть прийти і старші, якщо захотять.

В НЕДІЛЮ, 3-ГО ЛЮТОГО 1929 Р.

відбудеться

ВЕЛИКИЙ КОНЦЕРТ

ДВОХ МАНДАЛІНОВИХ ОРКЕСТР І ІНШИХ МУЗИЧНИХ СИЛ

Перша група Мандалінової Оркестри під проводом Т. Гоцуляка і друга група під проводом Т. Патєка, виконують спеціальну підготовану програму. Окрім цього в склад програми входять сольні виступи і т. д.

ПОЧАТОК КОНЦЕРТУ В ГОДИНІ 8.30 ВЕЧЕРОМ.

ВСТУП ТІЛЬКІ ЗА ЗАПРОШЕННЯМИ.

Запрошення можна одержати кожного вечера в Укр. Роб. Домі. Старайтеся найшвидше одержати запрошення, щоб опісля не жалували, що не дісталися на концерт.